

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* מקום לידתו ושיבתו ונסיעותיו וטלטוליו *

... (קנב) קדם שנסע לברדיטשוב קבץ מנין עשרה אנשים וטען לפניהם עם הבעל דבר, ואינו יודע היטב ענין זה על בריו. ואמר שמאז והלאה כל מה שרוצה לעשות מניח עצמו הבעל דבר לארכו ולרחבו לקלקלו, ומחמת זה כבד מאד לעשות מה שהוא מצוה, אבל אף-על-פי-כן השם יתברך בעזרו. וימי שזכה להתקרב אליו היה רואה קצת מענין זה, ולא היה לרבנו זכרוננו לברכה שום מנוחה כל ימיו, אפלו רגע אחת. פי תמיד היה לוחם מלחמת השם בכל עת ובכל רגע וכו', שאני זקן שבקדשה וכו'.

... (קנב) בשבת הנכה תקס"ט, שהיה סמוך לביאתו מלמברג, פי בקיץ תקס"ח העבר בא מלמברג לביתו ואז באותו החנכה אמר התורה המתחלת ימי חנכה הם ימי הודאה בלקוטי תנינא סימן ב', ואז צוה לומר על השלחן (תהלים קכ"ד): "שיר המעלות ליהוה לולי ה' שהיה לנו", וחרו לפניו זה המזמור בליל שבת פמה פעמים אין מספר. וגם פעם אחת בהיותו יושב במעדרועדיוקע היה מזמור גם-כן המזמור לולי ה' פמה פעמים, ואחר-כך הפך פניו אל העולם ואמר עדין אין אתם נחשבים מאנשים שלי פי יהיה עת שכל העולם בלו יעמדו עלי ויחלקו בלם עלי, ואז מי שיתחוק ויהיה נשאר אצלי זה יהיה נחשב מהאנשים שלי באמת. (אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים פי רבים קמו עליו ועליו ולולי ה' שהיה לנו וכו'):

ההמשך מעבר לדף

סטרך דמותא, זה אי אפשר פי אם על-ידי גדל כחו של משה, שהוא בחינת הצדיק הגדול במעלה, שיש לו כח לטהר הנופלים מאד בשאוחזים עצמן בו באמת במסירת נפש, ולהכניס גם בהם השגות אלקות, שזה עקר תקותם ותקונם. (הלכות בשר בחלב ה', אות כ"ה)

כו. ויפלו על פניהם ...

הינו שהצדיקים מפילין עצמן ומכסין ומעלימין ומסלקין פניהם שהוא חכמתן ומורידין עצמן בכונה אל מקומות הנמוכים והרחוקים מהקדשה מאד, בכדי להעלות משם ניצוצות ונפשות קדושות שנפלו לשם, בבחינת ירידה תכלית העליה. ובענין עלית הנפשות שנפלו יש כמה בחינות, פי יש נשמות המתים שנפלו לשם מכמה וכמה שנים שאין להם תקון, פי אם על-ידי צדיקים כאלו.

אך העקר לברר ולהעלות נפשות החיים עדיין בעולם הזה, הינו שעל-ידי ירידת הצדיקים למקומות כאלו, הם מכניסים הרהורי תשובה גם להירודים והנפולים מאד על-ידי מעשיהם ותאוותיהם, ומחזקים ומעוררים אותם שאיך שהם ובמקום שהם, אף על פי כן עדין יחפשו ויבקשו את השם יתברך בבחינת איה מקום כבודו, עד שגם הם יעלו בבחינת ירידה תכלית העליה. וזה בחינת נפילת אפים, בחינת ירידה תכלית העליה של הצדיקים. (הלכות נפילת אפים וקדשה דסידרא - הלכה ו', אותיות ב' ג' ז'. וגם עיין אוצר הראה - תפילה, אות ל"ט)

חקת

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

יט"ד. זאת התורה אדם פי ימות באהל ...

ורשו רבותינו ז"ל (ברכות סג): אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. וזה: כי ימות באהל, באהלי דיקא, זהו בחינת שממית עצמו ומוסר נפשו בשביל שהיה נשאר באהל תורה שהוא אהל הצדיק האמת, בבחינת (שמות לג): ויהושע בדינו נער לא ימיש מתוך האהל.

ועל-כן כל המקרבין לצדיקי אמת נקראים יושבי אהל, בבחינת (בראשית כה): ויעקב איש תם יושב אהלים, ודרשו רבותינו ז"ל (בראשית רבה סג, י'): 'אהלו של שם ועבר' שהיו אז הצדיקי אמת. וכתוב (תהלים קיח): קול רנה וישועה באהלי צדיקים. והפתוב מבשר, שלעתיד ישובו כל ישראל באהלי הצדיקי אמת ויתקברו אליהם, כמו שפתוב (הושע יב): עד אושיבך באהלים בימי מועד, כמו שפרש רש"י שם: בימי מועד הראשון שהיה יעקב איש תם יושב אהלים.

וזהו בחינת: אדם פי ימות באהל, שעקר תקון האדם, עקר קיום התורה, הוא בשממית עצמו בשביל האהל, הינו בשביל שיתקרב להצדיק האמת, שזהו בחינת יושב אהל. וזה עקר תקון מעשי פרה אדמה, שהיא כלליות כל הצמצומים שהם בחינת תקף אדמומית הדינים, וכל מעשיה בחוץ, שעקר תקונה על-ידי משה דיקא, פי כל הפרות היו צריכים לקדש מאפר פרה של משה רבנו. פי מעשה הפרה, שהוא להמשיך השכל הגדול העמק, לטהר מטמאת מת, דהינו לטהר אותן שנפלו ביותר לבחינת

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

= התחזקות (חלק ב') =

צו (המשך הסיפור) ... (קכה) שמעתי בשמו שאמר שאז כשהיה בברדיטשוב בקיץ תקס"ב עם הזקן הידוע כנ"ל, ואמר אז שאז נודע לו כל ענינו ומהותו של הזקן הנ"ל ועד אותה השעה לא דבר ממנו מאומה כי אמר שלא היה רוצה לדבר ממנו כלל עד אשר נודע לו כל ענינו ומהותו, ואז התחיל לדבר ממנו מעט לעתים רחוקות מאד ...

אחד מהחברים אמר לר' ישראל, שהוא מבלבל מחמת שהוא רוצה ללמד ואינו מספיק ללמד כל מה שצריך, ור' ישראל השיב לו: "אתה עושה מה שאתה יכול!" ואמר בחיור: "זה פגם אמונה".

אחד מהחברים אשר היה מרבה לדאג במחשבתו, נכנס לר' ישראל, ור' ישראל הסתפל עליו ואמר לו בשמחה ובתנועה של בשחון: "יש על מי לסמך". והחיה אותו מאד בדבוריו אלו, באומר לו: מה אתה דואג כל הזמן? אנחנו סומכים על הפח של רבנו שמתקן הכל בכל עת...

ר' ישראל אמר פעם לאחד: "ברוך ה', יש לי בת שומרת שבת", כמרמו שצריכים מאד להתחזק בפשיטות מכל טובה שה' מעניק לנו, ולא להסתפל על החסרונות.

ר' ישראל אמר פעם פתאם לבעל הבית של הדירה, שהוא מרגיש שיש פה נערה שצריכה חזק ובקש להכניסה אליו, וכן היה - שבבית היתה נמצאת פלה צעירה שהיתה אמורה להתחתן עם בחור שהיה מרבה להתבודד והיתה מאד דואגת. חזק אותה ר' ישראל והבטיח לה שהכל יהיה בסדר, והיא יצאה מחדרו מאד מאשרת ושמחה. (תשרי תשנ"ב - מבשרת)

בחור אחד התארח פעם בשבת אצל איזה רב שדרש דרשה, ואז הרגיש צער גדול מעצם הסתרת האמת שיש בדברי הרב, והוא החליט ללכת רגלי לר' ישראל בעצומה של שבת, אשר היה ברחוק הליכה של שעתים בערך, ולמרות שר' ישראל רחק אותו באותה התקופה. כשהגיע הבחור, לא נתן לו בעל הבית להכנס לדירה בה שהה ר' ישראל, בנמוק שר' ישראל הזהירו שלא לקבלו. בצהרי יום השבת חפה הבחור מחוץ לבית שבו התאכסן ר' ישראל, וכשר' ישראל והבחור יצאו מהבית לכונן בית הכנסת לתפלת מנחה, התלזה אליהם, ובעת התפלה הלך הבחור לשבת לבד בצער גדול בעזרת נשים, והרפין פניו בידיו מרב צערו, שהוא שומע דבורים כאלו ושר' ישראל מרחק אותו ולא נותנים לו לבוא אליו, והנה באמצע שישב כך בצער, פתאם בקש ר' ישראל להוליך אותו מבית הכנסת לעזרת נשים, והתייצב כנגד הבחור והסתפל עליו בעמקות וברחמנות זמן ממשך. (חשוון תשנ"ב)

אחד מהחברים התרחק פעם מר' ישראל, ולאחר הרבה זמן חזר לבקרו, וכשנכנס שאל את ר' ישראל: "אתם זוכרים אותי?" השיב לו ר' ישראל בעמקות: "אתה זוכר אותי?" התרגש החבר מאד והוריד דמעות.

אמר לאחד שקם קצת מאחר בבקר, שהוא צריך להתחזק וללכת למקוה ולהתפלל מקדם, והיה נראה שמרמו לו שכל עצלותו נובעת מזה שלא מתחזק. (רח' סיון תשנ"ג - מבשרת)

משיבת נפש

צו (צה) לפעמים נופל האדם בדעתו כל כך עד שאי אפשר לו להחיות את עצמו בשום דבר כאלו אין בו שום טוב כלל, אזי צריך גם כן להפך הדבר ולהתחיל מצד השני כנ"ל ולחשב במחשבתו אם כן כפי דעתי אני כלי רע לגמרי ואין בי שום טוב כלל, ואז דיקא מתחיל להרגיש בעצמו הנקדות טובות שנמצאו בו עדין.

צו כי כנגד הגרוע והרע לגמרי בודאי ימצא בעצמו גם בעצם גרועותו כמה וכמה נקודות טובות ועל-ידיהן יחיה את עצמו. וכן הוא גם כן לגבי חברו כי צריך לדון את הכל לכף זכות ולמצא הטוב שיש בחברו בחינת ועוד מעט ואין רשע: (ועין לקוטי עצות חדש - שלום, אות כז)

ועל-ידיהן יהיה אלקי אברהם בעורו, שנופה בזכותו לקדש המקום שאנו עומדים עליו להתפלל בקדשת ארץ ישראל, ויהיה מחנו ושכלנו צח ורך ככסף הטהור בלי שום תערובת סיג ופסולת וכלי שום מחשבות זרות ובלבול הדעת כלל, כי "בידך פח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל. ועתה יגדל נא פח אדני כאשר דברת לאמר".

● חזקנו ואמצנו בכחך הגדול, שנופה להתחזק ולהתגבר על מלכות אדום הרשעה, ותמהר ותחיש לגאלנו, ונופה לבוא לארץ ישראל חיש קל מהרה בשלום בלי פגע, ותביא לנו את משיח צדקנו ויגאלנו גאלת עולם לחבר את האהל להיות אחד, במהרה בימינו אמן: (לקוטי תפילות - מתוך תפילה מ"ו)

להתפלל תפלתנו לפניך בכונה גדולה בלב ונפש ובהתעוררות גדול, באימה וביראה גדולה ובמסירת נפש מאהבה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ובמחשבות זכות ונכונות, ותגעור בכל המחשבות זרות שלא יהיה להם שום שליטה לבלבל את תפלתנו חס ושלום.

● מלא רחמים, זכני ברחמיך הרבים לקדשת המחשבה תמיד, וביותר בשעת תפלותינו ותחנותינו ובקשותינו, כי אין פחנו אלא בפה, ואין לנו עכשיו שום סמיכה כי אם על תפלה ותחנונים.

● עורנו להתפלל לפניך בהתעוררות גדול ובהתלהבות הלב עד שיתעוררו ידי לה' ונוכה להמחאת פה בקדשה גדולה בשעת התפלה. "נשא לבבנו אל כפים אל אל בשמים. פרשתי ידי אליך נפשי כארץ עיפה לך סלה. נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי". תפנו לקבץ מקום לתפלתנו,

עצות ותפילות

תפלה, מב-מג

על-ידי שאדם נתעורר בימים שלו בשעת התפלה ומכה פה אל פה, על-ידי זה נתונה הדבור, והפה המקבל את הדבור לתוכו (ל"מ, סימן מה).

גם על ידי מחיאת פה בשעת התפלה נמתקין הדינים, ועל ידי זה נצל משכחה, גם מבטל המחלקות (שם, סימן מו).

● ... ונופה לבטל כל מיני מחלקת מן העולם, ויהיה נכלל שמאל בימין, ותמשיך שלום גדול בעולם, ותבטל חרב והרג ואבדון מן העולם, ותקים מקרא שפיתוב, ונתתי שלום בארץ, וחרב לא תעבר בארצכם. חוס וקמל עלינו תפנו